

Uroš Stojilković

OPIS PRAZNE KUĆE

Iz ključaonice me gleda pauk.

Unutra je vazduh težak,
voda je usahla iz vaze
i ostavila prsten kamenca.

Mrdnem otpalu laticu,
pod njom se otkrije
tamnija bliznaka njenog oblika
po kojoj nije napadala prašina.

Na stolnjaku je fleka,
zapis trapavog pokreta.
Slast soka se utisla u tkanje,
bojeći ga tamnijom bojom.

Jesu li tako glasovi bivših ukućana
upisani u ovu tišinu?

U ekranu televizora
izobličeno odslikana soba.
Unosim se u svoj odraz:
„dragi gledaoci...“

Tišina se sklopi nad zvukom kao voda.

Najzad vidim u uglu paučinu:
kako je teško splesti
mrežu reči ni oko čega.

O STOLICI, O ČOVEKU

Naslon stolice
ima prednju stranu
o koju se oslanjaju leđa.
Druga strana,
slepa kao i leđa koja je
nikad nisu dotakla,
postoji zbog one prednje.

Sedište takođe ima nevinu stranu.
Da bi bilo odignuto od zemlje,
koju zapravo oponaša,
ono mora da je dotiče u
nekoliko nepokretnih tačaka.

Nogari stolice slušaju priču
stopala o sabranim putevima.

U celini gledana,
uz stroge zakone geometrije
koji njome vladaju,
stolica je prepuna mogućnosti
koje ponekad prostor kristališu u čežnju.

KAMENJAR

Tu je dugo bila hrpa kamenja
donesenog sa neke reke,
obrasla u korov i
oklopljena puzavicom.
Samo puževi gmižu ostavljajući trag.

Odlučio sam da napravim kamenjar u vrtu.
Po julskoj jari, danima premećem
čudne oblike po rukama.
Prevrćem i tražim odnos koji gradi zid
dok mi dlanovi ne progledaju.

Uzeh potom dete:
bez muke sam ga hitnuo uvis
da izazovem kikut.
Propinjući se raslo je kao biljka
i padajući sazrevalo kao plod.
Na noge se dočekao već momak,
snažan da podigne kamen i sazida kamenjar.

DETE, PESAK I REČ

Dete
od nekoliko godina
leži na plaži potrbuške
i uranja ruke u toplotu
sačuvanu u pesku.

Uzvikuje nešto na nerazumljivom jeziku
od čega razaznajem samo MAMA i PAPA.
Majka se pogledom odaziva na tu reč
koja traje svojih par trenutaka.
Dete maše rukama i pliva po pesku.

Ležim na plaži
slušam pesak kako
doziva majku stenu
rečju koja traje
eonima.

PISANJE PESME

Najpre stavim kamen u usta.
Potom pobodem šipke i zategnem kanap.
Zatim krampom iskopam jarak
u koji polažem glomazne odvaline stena
i odlomke betona rasturenih kuća.
Danima strpljivo uklapam oblike prateći liniju kanapa.
Pri vrhu stavljam sitnije komade i oblutke.
Poslednji uglavim ispljunuti kamen.

Onda sednem, skrštenih ruku
i slušam vode kako klokoću
pod mojim zidom,
vlagu kako ga nagriza
i gledam pritisak zemlje
kako ga dovodi do pucanja.
Tad odem i napišem pesmu.